

нея. Оттогава народътъ нарекълъ острова и църквата с в. Ахилъ (вижъ картата).

Превземането на Тесалия страшно разгнѣвило Василия II. Той вече не се стърпѣлъ, събралъ войска въ Цариградъ и тайно потеглилъ за София съ цель да забие ножъ въ сърдцето на България, а следъ това, да удари на северъ и на югъ, да разцепи на две българскитѣ земи и да ги покори една подиръ друга. Това билъ първия походъ на Василия II въ България. Но този походъ излѣзълъ несполучливъ и нещастенъ за императора. За този походъ ние разказахме подробно въ коледната книжка на „Вѣнецъ“ (декемврий-януарий) т. г.

Несполуката не обезсърдила Василия. Той билъ много коравъ и упоритъ човѣкъ. Живѣлъ много простъ и строгъ животъ. Хранѣлъ се и спѣлъ по срѣдъ войниците и съ личенъ трудъ насърдчавалъ всички. Съ нѣкакви залъгалки той примамилъ Арона на своя страна, като обещалъ него да направи български царъ. Аронъ се показалъ измѣнникъ къмъ брата си Самуилъ. Щомъ последниятъ узналъ това, бързо отишълъ съ войска въ Царичина при Дупница, хваналъ Арона и го погубилъ съ жена му и децата му, като предателъ (987). Та отъ четирмата кметски синове останалъ само Самуилъ. Сега той самичкъ гордо и смѣло излѣзълъ на борба срещу Василия.

Самуилъ и Василий били противници еднакво храбри и неуморими. Борбата (двубоятъ) помежду имъ траяла 28 години (986—1014 г.). Василий II разполагалъ съ цѣлата византийска империя въ Азия, въ Европа и по островитѣ; той ималъ много и всѣкакви войски, много пари, стенобитни машини, военни кораби..., а Самуилъ могълъ да събира войски